

Warszawa, 21 grudnia 1935 r.

URZĄD PATENTOWY

C08h 17/08 =

RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

OPIS PATENTOWY

Nr 22315.

Kl. 80 b, 25/15.

Władysław Mechaniszyn
(Lwów, Polska)
i Eleonora Górską
(Lwów, Polska).

Sposób wyrobu materiału izolacyjnego i nieprzemakalnego, zwłaszcza na dachy płaskie, jezdnie, chodniki, posadzki i t. d.

Zgłoszono 12 czerwca 1934 r.
Udzielono 26 października 1935 r.

Wynalazek niniejszy dotyczy materiału izolacyjnego i nieprzemakalnego, nadającego się do budowy płaskich dachów, kortów tenisowych, jako izolacja do kas ogniotrwałych, na chodniki, jezdnie i wszelkiego rodzaju posadzki, ściany, fasady domów, balkony, balustrady oraz ozdoby architektoniczne.

Wynalazek polega na tem, że jedną część wagową asfaltu (względnie smoły, paku, lepiszcza, zawierającego smołę) miesza się z dwiema częściami wagowymi sadzy kominowej i popiołu drzewnego, poczem mieszaninę tę ogrzewa się w kotle do mniej więcej 100°C. Równocześnie ogrzewa się w drugim kotle dwie części wagowe

popiołu węgla kamiennego również do mniej więcej 100°C. Po ogrzaniu składników miesza się zawartość obu kotłów, przyczem materiał staje się sypkim. Sypki ten materiał ubija się mocno na powierzchni, która ma być nim pokryta, lub też ubija się w formach, w celu wytworzenia płyt, które się później układa. Oczywiście, że mogą być pewne odchylenia w wyżej podanych proporcjach.

Odmiana sposobu według wynalazku polega na tem, że do ostygniętego już materiału, przyrządzonego jak wyżej opisano, dodaje się cementu i wody. W ten sposób materiał staje się znacznie twardszym.

W celu zwiększenia właściwości izolacyjnych materiału, można dodać do niego, przed dodaniem cementu lub po jego dodaniu, trocin drzewnych, a również opoki.

Jeżeli chodzi o materiał barwny, dodaje się do materiału, przyrządzonego jak wyżej opisano, odpowiednich farb, przy czym można, lecz niekoniecznie, dodać do niego również opoki.

W razie zastosowania materiału do budowy jezdni można przed ostygnięciem zawartości obu kotłów lub po jej ostygnięciu dodać do materiału żwiru, przez co materiał czyni się tańszym i twardszym. Jeżeli chodzi o szczególnie twardy materiał drogowy, można oprócz żwiru dodać także cementu.

Materiał, uzyskany w opisany sposób, jest nieprzemakalny nawet bez domieszki cementu; posiada on poza tem znaczne właściwości izolacyjne, a mianowicie z powodu zawartości popiołu, wreszcie nie pali się, ani nie topi w ogniu.

Zabarwianie tego materiału jest możliwe wskutek dodatku wody, cementu i ewentualnie opoki.

Próby, wykonane z materiałem, zmieszonym z cementem, dały wyniki następujące: materiał, nagrany aparatem do spawania do temperatury powyżej 1500°C nie przepalił się, ani nie stopił. Płytkę takiego materiału o grubości 3 cm nagrzewano tak długo, jak to tylko było możliwe za pomocą palnika. Płytka pozostała po drugiej stronie zimna, nie rozsypywała się i nie popękała, mimo że wypalono w niej dwa zagłębienia o głębokości powyżej 1 cm. W miejscu spalania materiał stał się nawet twardszy niż poprzednio i nie przepuszczał również wody.

Zastrzeżenia patentowe.

1. Sposób wytwarzania materiału izolacyjnego i nieprzemakalnego, zwłaszcza do budowy dachów płaskich, jezdni, chodników, posadzek, fasad domów i t. d. znamieny tem, że jedną część wagową asfaltu (względnie smoły, paku, lepiszcza, zawierającego smołę) miesza się z mniej więcej dwiema częściami wagowymi sadzy oraz popiołu drzewnego, poczem mieszaninę ogrzewa się do mniej więcej 100°C, a następnie miesza się ją z dwiema częściami wagowymi popiołu węgla kamiennego, również poprzednio osobno ogrzanego do około 100°C, a wreszcie po ostygnięciu tak otrzymanego materiału ubija się go na odpowiednim podkładzie lub w formach, w celu uzyskania płyt.

2. Sposób według zastrz. 1, znamieny tem, że po wystygnięciu materiału przerabia się go z cementem i wodą.

3. Sposób według zastrz. 1 lub 2, znamieny tem, że do materiału dodaje się trocin oraz opoki.

4. Sposób według zastrz. 1, 2 lub 3, znamieny tem, że do materiału dodaje się odpowiednich farb, a ewentualnie również opoki.

5. Sposób według zastrz. 1 — 4, znamieny tem, że przed ostygnięciem mieszaniny lub po jej ostygnięciu dodaje się do niej żwiru, a w razie potrzeby otrzymania materiału bardzo twardego — również cementu.

Władysław Mechaniszn.
Eleonora Górską.
Zastępca: Inż. W. Suchowiak,
rzecznik patentowy.